

Krisztus Király vasárnapja – 2012. november 25.

Egy híres matematikus egy alkalommal ezt mondta New-York bíboros érsekének: „Nézetem szerint eljön majd a nap, amelyen matematikailag bizonyítani tudjuk, hogy Isten léte egy képtelen feltételezés. Mit szólna akkor, bíboros úr, ha egy bonyolult egyenlet segítségével kimutatnánk, hogy nincs Isten?” A bíboros így válaszolt: „Szép nyugodtan megvárnám, amíg fölfedezik az egyenletükben a hibát.”

„Igen, én király vagyok. Én arra születtem és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” Nagyon könnyen elfelejtjük, hogy az igazság nem valami olyasmi, amit nekünk embereknek kell kitalálni! Nekünk az igazságra rátalálnunk kell. Az igazság értünk van, nekünk szól, tehát nem független tőlünk. Azonban mi még kevésbé vagyunk függetlenek tőle. Nincs az a hamis szándék, igaztalan ügy, téves döntés, amit ha valaki nagyon akar, meg ne tudna indokolni magának, esetleg másoknak is – attól azonban az indokai még nem lesznek igazak, mint ahogy a döntése, a cselekedete sem. Úgy gondolom, lassan kezd belefáradni, sőt talán inkább belepusztulni a világ és az emberiség abba, hogy megkérdőjelez alapvető, minden korban és minden emberre vonatkozó igazságokat, s megpróbál helyettük másokat, sokszor egészen ellentéteseket keresni. A társadalom szétesettsége, alapvető közösségeink felbomlása, a természeti környezetben és az emberi életben okozott károk mind-mind azt mutatják, hogy a modern ember minden hangzatos érve és átmenetileg vonzónak, sőt nélkülözhetetlennek tűnő anyagi kütyüje ellenére nagy erővel pusztít és rombol. Nem tudjuk egész mássá lecserélni önmagunkat ahhoz képest, amilyenek vagyunk. Nem tudjuk a világot sem teljesen kiforgatni a sarkaiból és egész mássá tenni, mint amilyen. Bizonyos változtatásokra van lehetőség, sokszor szükség is akár az egyes emberek, akár a társadalom, akár az anyagi világ léteben, de ha az alapokat rugdossuk ki, akkor nem valami „újat hozunk létre”, hanem csak pusztítunk.

Miféle igazságról, igazságokról van itt szó?

Az igazság nem elvont állítások halmaza, hanem mindig személyhez kötődő, sőt maga is személy: Jézus Krisztus. Az igazság, vagyis az „igaznak lenni” tulajdonság, amely elsősorban személyre, személyekre vonatkozatható. Állításokra, tettekre csak annyiban, amennyiben igaz személyektől származnak.

Az igazság nem ideiglenes, hanem örök. Nem csak életünk bizonyos szakaszaiban, hanem mindig érvényes. A kezdettől a végig. Jézus mondja: „Én vagyok az alfa és az omega.” Sok kijelentés, megállapítás lehet igaz, amennyiben megfelel a valóságnak, ugyanakkor mégis lényegtelen vagy csak kevesek számára, ideiglenesen fontos. A nagy „igazságok” azonban, amelyek az emberi élet és társadalom léte, fennmaradása, boldogsága nyugszik, mindig, mindenhol, mindenki számára nélkülözhetlenek.

A nagy igazságok, amelyek megnyilvánulnak az erkölcsi értékekben és az igaz magatartásformákban, nem mások, mint a Teremtő Isten által belénk és a világba ültetett törvényszerűségek. Ezeket nem változtathatunk rombolás nélkül. Az emberek letértek ennek az igazságnak útjáról, eltorzították az emberarcot és a világ arculatát. Ezért lett Isten emberré Krisztusban, hogy újra „tanúságot tegyen az igazságról”. Hogy megmutassa, hogyan viszonyul Istenhez, embertársaihoz és a teremtett világhoz az az ember, akit Isten eredetileg megálmodott.

Amikor királyról beszélünk, akkor elsősorban olyasvalakit értünk alatta, aki törvényeket hoz és kér számon. Krisztus Király ünnepén arra a Jézusra irányítjuk a figyelmünket, Aki helyreállította, újra meghirdette a Teremtő Atya által alkotott törvényszerűségeket, és Aki majd ezek alapján megítéli életünket. Ő azonban nemcsak felülről diktálva kihirdeti az isteni

igazságokat, hanem élénk is éli: velünk együtt, sőt nálunk sokkal tökéletesebben teljesíti ezeket a törvényeket. Ő olyan király, Akinek valóban hatalma is van érvényre juttatni az igazságot, Aki meg tudja adni azt a boldogságot, amit ígér a törvényeit betartóknak, s Akire ezért mindig érdemes hallgatni.